

Det afgørende øjeblik for Palæstina og Israel: Oase- plan nu! Helga Zepp-LaRouche interviewer den palæstinensiske ambassadør i Danmark, H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian Tirsdag den 14. oktober 2025

For English, see below.

Helga Zepp-LaRouche: Goddag, ambassadør Hassassian. Jeg er meget glad for, at De i dette afgørende øjeblik har fundet tid til at give os et interview. Hele verden var naturligvis glad og lettet, da de 20 gidsler blev løsladt, og jeg tror, at tallet for palæstinensiske fanger i alt var [næsten 2.000]. Mit første spørgsmål til Dem er: Tror De, at dette er begyndelsen på fred? Eller skal vi bekymre os om, at det kun er en pause, og at kampene vil blive genoptaget? Fortæl os venligst, hvad Deres holdning er.

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian: Først og fremmest mener jeg, at det er et gennembrud, at denne krig er stoppet efter to år. Det ser ud til, at præsident Trump har brugt sin indflydelse på Israel for at få landet til at acceptere våbenhvilen. Naturligvis har de bestræbelser, der er gjort for at mægle mellem Israel og Hamas, båret frugt. Allerede fra begyndelsen vil jeg sige, at det har været en lettelse – først og fremmest for befolkningen i Gaza – at dette blodbad og drab er stoppet, og at ødelæggelsen og jævningen af Gaza er ophørt.

Befolkningen i Palæstina er lettet over, at krigen er slut, og

mange tror, at dette kan være starten på en ny æra i Mellemøsten, hvor fred er mulig efter så mange års konflikt og ødelæggelse. Vi er nået til et punkt, hvor den eneste mulighed for at løse konflikten mellem Palæstina og Israel er gennem fredsforhandlinger, fordi begge parter har forstået konsekvenserne af sådanne krige. Israel har ikke sparet på noget og har fortsat brugt militær magt for at undertrykke palæstinenserne krav om selvbestemmelse. Nu indser de, at en militær løsning ikke er nogen løsning. Vi er nødt til at vende tilbage til forhandlingsbordet, først udarbejde detaljerne i præsident Trumps fredsaftale og dernæst finde ud af, hvordan vi kan opnå en omfattende fred i Mellemøsten ved at realisere palæstinensisk selvbestemmelse og oprette vores uafhængige palæstinensiske stat.

Dette er begyndelsen og optakten til et større billede i Mellemøsten, hvor alle ved, at den militære konflikt i vores del af verden er kernen i usikkerhed og ustabilitet. For at løse dette må alle parter – alle interessenter – erkende det. Især Israel må forstå, at besættelsen ikke kan fortsætte; besættelsen må ophøre, og palæstinenserne skal have deres umistelige ret til selvbestemmelse og dannelsen af en uafhængig palæstinensisk stat inden for 1967-grænserne, sådan som det er legitimeret af det internationale samfund og FN's resolutioner.

Zepp-LaRouche: Jeg synes, at den plan, der blev forhandlet på plads mellem præsident Trumps team og forskellige arabiske regeringer – Egypten, Qatar osv. – ser meget lovende ud. Men jeg mener personligt, og Schiller Instituttet mener, at dette er et meget værdifuldt øjeblik til at skabe en grundlæggende forandring i hele dynamikken. Som De ved, og som De også har deltaget i på nogle af vores konferencer, handler ideen om at ændre parametrene i hele regionen – ikke kun Israel/Palæstina – ved at omdanne ørkenen til et grønt område med skove og landbrug gennem gennemførelsen af Oase-planen, som blev udtænkt af min afdøde mand, Lyndon LaRouche, allerede i 1975,

og som vi har videreudviklet i den seneste periode. Jeg mener, at dette er det rette tidspunkt at sætte Oase-planen på dagsordenen. I betragtning af at Israels naboer er meget bevidste om, at der skal gøres noget for at skabe et stabilt grundlag for fred: Hvordan ser De chancerne for, at Golfstaternes Samarbejdsråd (GCC), Organisationen for islamisk Samarbejde (OIC), Den Arabiske Liga og lignende organisationer vil være villige til at overveje **Oase**-planen netop nu?

Ambassadør Hassassian: Jeg mener, at dette er det rette tidspunkt for Deres organisation til at gå videre og markedsføre Oase-planen. Som jeg har sagt tidligere ved flere lejligheder, har jeg støttet Oase-planen som et forstadium til økonomisk og infrastrukturel udvikling. Det er efter min opfattelse en opskrift, som internationale donorer og interessenter kan bruge i processen med national genopbygning og infrastrukturudvikling i Gaza. Det er på tide at markedsføre Oase-planen, så den kan indarbejdes af dem, der skal være involveret i genopbygningen af Gaza, som en plan der kan supplere andre planer, samle dem og fungere som en vigtig partner i denne udviklingsproces.

Oase-planen bliver nu mere og mere synlig for interessenterne og kan indgå i enhver udviklingsproces vedrørende infrastruktur osv. Dette er det rette tidspunkt for jeres organisation til at spille en afgørende rolle. Vær mere aktiv i at nå ud til donorlandene, som allerede har lovet at deltage i genopbygningen af Gaza – nu er der en enestående mulighed for at fremme en plan, som har eksisteret i tre-fire årtier.

Det er ikke noget nyt; det er noget, der er afprøvet og testet og har vist sig at kunne lykkes. Hvorfor så ikke nu – også ved at bruge Oase-planen som del af genopbygningen af Gaza, som desværre i vidt omfang er jævnet med jorden? Omkring 80 % af Gaza er ødelagt, og netop nu bør sådanne udviklingsmodeller integreres i fremtidige genopbygnings- og udviklingsplaner.

Zepp-LaRouche: Som De ved, starter programmet med et system af

kanaler mellem Det Røde Hav og Det Døde Hav og dernæst en kanal til Middelhavet og kan på den måde – grundlæggende ved hjælp af afsaltning af store mængder havvand – skabe et helt nyt vandingssystem for hele regionen, inklusive kunstige floder. I sidste ende er det ikke kun tænkt til genopbygningen af Gaza; visionen er, at hele regionen – faktisk fra Indien til Middelhavet og fra Kaukasus til Den Persiske Golf – kan transformeres. I en vis forstand var denne region allerede centrum for den gamle Silkevej og forbandt Asien, Afrika og Europa; den kunne indtage den rolle igen. Hvad er Deres holdning til dette?

Ambassadør Hassassian: Jeg forstår udmærket, hvad De siger, og jeg mener, at regeringerne bør involveres i processen, for det er ikke noget, et privat firma kan løfte alene. Det er et langsigtet projekt, som allerede er blevet afprøvet i forskellige former, og Oase-planen bør uddybes og foreligge i en mere udviklet form, når den skal markedsføres – med Gaza som eksempel. Alt det, De har nævnt, er vigtigt: Fordelene vil ikke kun tilfalde beboerne i Gaza og palæstinenserne. Regionen vil blive løftet til et andet niveau, hvor der skabes nye forbindelser i form af handel og infrastruktur. Det vil i sig selv skabe momentum for regionalt samarbejde og fremme stabilitet. Denne form for økonomisk udvikling vil gavne hele regionen, og derfor bør den ses som et makrokosmos, ikke blot et mikrokosmos.

Jeg er helt overbevist om, at Oase-planen bør overvejes seriøst nu, hvor regional sikkerhed også vil afhænge af økonomisk stabilitet gennem en plan, der bringer alle interessenter sammen for at forankre stabilitet i hele Mellemøsten. Som De ved, er sikkerhed ikke kun politisk; trumfkortet her er økonomisk stabilitet. Økonomisk samarbejde vil også føre til politisk stabilitet, i den forstand at både israelere, palæstinensere og resten af regionen nu bør være klar til en ny begyndelse. Det kan kun baseres på en synkronisering, hvor politisk stabilitet katalyseres af

økonomisk stabilitet gennem en sund økonomisk plan, der bringer fordele til alle interessenter – med henblik på at forankre stabilitet én gang for alle i denne lange konflikt, som har varet i årtier.

Zepp-LaRouche: De nævnte, at regeringerne må træffe beslutningen. Vi har afholdt flere konferencer om Oase-planen, som De også har deltaget i, og de konferencer sluttede altid med erkendelsen af, at regeringerne må tage planen op. På en af vores konferencer sagde en kinesisk økonom, professor Zhang Weiwei, at Kina har den videnskabelige og teknologiske kapacitet til at gennemføre planen, idet landet har stor erfaring med at bekæmpe ørkenspredning i Xinjiang og også i en region i det nordøstlige Kina på størrelse med Tyskland, som tidligere var ørken, men nu rummer haver, skovbrug og landbrug – med velhavende bønder til følge. Præsident Xi Jinping meddelte allerede i 2015, da han besøgte Iran, Saudi-Arabien og Egypten, at han var villig til at udvide Bælte- og Vej-initiativet til hele regionen.

På den anden side har præsident Trump været meget stolt af at have fået fredsaftalen i stand. Hvorfor derfor ikke foreslå, at når præsident Xi Jinping og præsident Trump – forhåbentlig – mødes i Sydkorea ved det kommende APEC-topmøde, kan de løse dette problem én gang for alle ved at gå sammen? Så vil alle nabolande kunne enes, og jeg tror også, at befolkningen i Israel vil se fordelene ved at have et fredeligt miljø og naboer, der ikke er fjendtlige, men hvor der faktisk kan udvikle sig venskab. Hvad mener De om alt dette?

Ambassadør Hassassian: Jeg mener, hvad du har sagt er helt rigtigt. Der er en klar præcedens for Oase-planen, og kineserne kunne – som led i at komme tættere på en dialog med amerikanerne – drøfte det på det kommende møde i Sydkorea. Jeg mener, at præsident Trump bør drøfte sagen med Jared Kushner, Steve Witkoff og de øvrige, der har været involveret i Gaza-forhandlingerne, og forsøge at inddrage alle lande, som kan hjælpe med genopbygningen af Gaza, især i den arabiske verden.

Det ville være en god mulighed for præsident Trump at anerkende Oase-planen, som har vist sit værd, og arbejde for at den kan fusionere med andre planer og fungere som en samlet ramme for regionens udvikling og Gazas genopbygning. Og naturligvis vil israelerne – hvis de til sidst accepterer fred som den endelige løsning – kunne blive potentielle partnere i gennemførelsen af planen. Overordnet set mener jeg, at verden skylder Mellemøsten, at konflikten bliver løst og stabiliseret – økonomisk såvel som politisk.

Vi lever i en meget interessant tid, hvor der er global deltagelse i bestræbelserne på at bringe Mellemøsten fra konflikt til fred. Nu er det rette tidspunkt for alle at synkronisere deres indsatser, lægge hovederne i blød og omsætte tingene til realiteter på jorden ved at realisere fordelene ved Oase-planen. Også inddragelsen af Golfstaterne, den arabiske og den islamiske verden samt Den Europæiske Union – ikke kun med materielle ressourcer, men også med politisk vilje – vil være vigtig. For dette vil skabe fred, og en varig fred vil i høj grad gavne Europa og verdenshandelen.

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at denne plan må overvejes meget hurtigt. Den nuværende situation rummer et enormt potentiale, men det kan også forspildes. Mange analytikere er bekymrede for, at en krig mod Iran er mulig. For eksempel mener Alastair Crooke, tidligere britisk diplomat med stor viden om Mellemøsten, at et nyt angreb på Iran kunne finde sted snarere før end senere. Iran har netop suspenderet samarbejdet med Det Internationale Atomenergi-agentur (IAEA) som reaktion på fornyede sanktioner, og det gør øjeblikket yderst farligt. Hvis det kommer til et nyt angreb på Iran, er Iran i mellemtiden blevet styrket af venligtsindede stater, bl.a. med hensyn til luftforsvar. Faren for en fornyet krig mod Iran, som kunne involvere hele regionen og i sidste ende udvikle sig til en global krig, bør være et motiv til at fremskynde Oase-planen som en fredsplan – meget, meget hurtigt.

Ambassadør Hassassian: Ja, der er faktisk en risiko for en ny

konflikt mellem Iran og Israel. Men jeg tror, at præsident Trump er klar over, at alt vil blive sprængt i luften, hvis Israel angriber Iran nu. Som vi ved fra pressen, planlægger præsident Trump at rejse til Iran. Denne rejse er i sig selv et klart signal om, at der er en åben dialog mellem amerikanerne og iranerne om atomspørgsmålet og den atomare teknologi i Iran. Det vil kunne dæmpe spændingerne mellem Israel og Iran, hvis præsident Trump tager dertil og forsøger at få garantier for, at iranerne vil respektere de regler, der er udstedt af Atomenergi-agenturet, for ikke at tale om, at de forhandlinger, som har fundet sted om begrænsning af Irans atomudvikling, kan bære frugt. Jeg tror ikke, præsident Trump vil løse det ene problem for så at lade andre problemer underminere hans ihærdige bestræbelser på at skabe fred i Mellemøsten.

Truslen om krig vil altid være der, men potentialet for fred er stærkere nu, især da Iran betragtes som et magtfuldt land i Mellemøsten med evnen til at reagere på enhver aggression fra Israels side. Jeg tror ikke, at iranerne ønsker at angribe Israel; tværtimod ser vi, at israelerne ofte har truet Iran og ønsket amerikansk medvirken til at bombe Iran. Derfor må præsident Trump være meget forsigtig og tilbageholdende i sin håndtering af det iranske spørgsmål.

Ser vi fremad, tror jeg, at Israel vil blive taberen, hvis landet åbner en ny front mod Iran. Hele regionen vil stå på spil, og det bringer ikke fred og stabilitet. Fortolkningen er, at dette potentielt kan udvikle sig til en "global krig". Men ingen ønsker krig længere – ingen ønsker krig længere! Vi har brug for fred, sikkerhed og stabilitet. Iran ville blive accepteret, ikke kun i den arabiske og islamiske verden, men også i Europa og andre steder, fordi Iran ikke planlægger at angribe Israel – tværtimod. Derfor bør Trump være mere restriktiv over for Israel og ikke opfordre verden til at støtte et israelsk angreb på Iran. Iran kender begrænsningerne for sine atomare kapaciteter, og der har været forståelse for,

i hvilket omfang Iran kan udvikle dem til fredelige formål.

Ansvarer ligger i høj grad hos Israel. Da amerikanerne – og særligt præsident Trump nu – har stor indflydelse på israelsk politik, er tidspunktet gunstigt for at indgå en fredsaftale mellem Israel og Iran.

Zepp-LaRouche: Der er også spørgsmålet om forholdet mellem palæstinensere og israelere. Efter forskellige krige ville det engang have virket utænkeligt, at forholdet mellem franskmænd og tyskere kunne blive normalt eller endog venskabeligt. Jeg synes, det er vigtigt at overveje, at Avrum Burg, tidligere præsident og Knesset-formand, netop har udtalt i et interview, at der i ethvert lands historie kommer øjeblikke, hvor nationen må konfrontere sin egen identitet. Sådan et øjeblik kom for Tyskland i 1945; for USA ved afslutningen af Vietnam-krigen; og for Israel i dag – han mener, at den israelske sjæl er knust lige nu. Han opfordrede også til oprettelsen af en global jødisk fond til genopbygning af Gaza, hvilket efter min mening ville være et vigtigt element i gennemførelsen af Oase-planen.

Mere grundlæggende: Kan De forestille Dem, at en reel dialog mellem det palæstinensiske folk og det israelske folk kan begynde – hvor man lægger alle de begåede forbrydelser og de forfærdelige lidelser til side, og hvor hver side trækker på de bedste traditioner i hhv. jødisk og palæstinensisk kultur? Ser De et sådant potentiale?

Ambassadør Hassassian: Der er et potentiale, men det vil tage tid. Det er for tidligt at tale om at hele sårene. Palæstinenserne lever stadig under israelsk besættelse, og der har som bekendt ikke været nævneværdig menneskelig interaktion i lang tid. Det havde vi under Oslo-processen, men Oslo mislykkedes, fordi palæstinenserne ikke opnåede uafhængighed i 1999. Vi kan derfor tale om næsten 26 år, hvor Oslo-aftalerne ikke er blevet gennemført. Vi er tilbage ved udgangspunktet – i en nulsumskonflikt – og har kun en våbenhvile. Vi håber, at

den vil vare ved, indtil folk har helet deres sår og kan vende tilbage til et normalt liv. Det vil tage tid; de psykologiske traumer kan ikke vaskes væk med en våbenhvile.

I sidste ende vil det kunne ske, hvis folk på begge sider tror på, at sameksistens er uundgåelig, da vi er naboer. Men det vil ikke ske, medmindre besættelsen ophører. Først når besættelsen er slut, vil palæstinenserne ikke længere leve i konstant usikkerhed, og først da åbnes muligheden for egentlig normalisering.

Vi kan tale om accept og sameksistens, når palæstinenserne har deres egen uafhængige stat, og relationerne kan normaliseres – handel, kultur osv. Det er den ideelle situation, som vil kunne opstå, når konflikten er afsluttet. Uden at bringe besættelsen til ophør kan jeg ikke se reel interaktion mellem mennesker, i hvert fald ikke foreløbig.

Zepp-LaRouche: Det understreger vigtigheden af Oase-planens tilgang, som bygger på ideen om fred gennem udvikling. Det var faktisk pave Paul VI's idé, som han allerede fremlagde i 1967 i encyklikaen *Populorum Progressio* om alle menneskers udvikling: Hvis man har et langsigtet udviklingsperspektiv, der forbedrer livet og giver håb for kommende generationer, vil mennesker, der lever i elendighed og er udsatte for radikale ideer, se fordelene ved at blive videnskabsfolk, ingeniører, lærere, stifte familie osv. På den måde ændres dynamikken – og det sker kun, hvis alle parter får en gevinst gennem Oase-planen.

Jeg vil gerne takke Dem for Deres tid. Fra Schiller Instituttets side er vi fuldt ud forpligtet til at gøre alt, hvad der er muligt, for at sætte Oase-planen på dagsordenen. Mange tak! Har De nogle afsluttende ord?

Ambassadør Hassassian: Først og fremmest tak for invitationen – og for vores samarbejde. Det er ikke første gang, jeg taler ved Schiller Instituttet. Vores samarbejde har været

langvarigt. Jeg troede på Oase-planen, og derfor var jeg måske den eneste palæstinensiske ambassadør, der aktivt har fremmet den. Planen er blevet grundigt diskuteret i vores organisationer i Palæstina, og jeg har også forsøgt at bringe den op i regeringen, så den kan overvejes som en potentiel plan for fremtiden.

En sådan organisation bør hyldes for sit bidrag til verdensfreden, ikke kun i Mellemøsten. Jeg vil være en stærk tilhænger – uanset om jeg er ambassadør eller ej. Jeg er nu på vej på pension, men jeg vil fortsat bringe budskabet om fred og udvikling gennem Oase-planen videre. Vi vil fortsætte samarbejdet, uanset min officielle stilling; som professor og som influencer kan jeg fortsat støtte jer og dette vigtige institut med dets ædle sag: at skabe fred og stabilitet – ikke kun i bestemte geografiske områder, men i hele verden. Jeg roser jeres arbejde og ønsker, at Gud vil velsigne jer i jeres ædle mission. Må vi en dag høste frugterne af Oase-planen! Tusind tak for at have mig med.

Zepp-LaRouche: Mange tak.

English:

Here is the edited version of the interview in Executive Intelligence Review:

Download (PDF, Unknown)